

[Indenrigsministeren]

ret. Jeg er selv personlig ikke tilfreds med, at man skal have indfødsret, når man kan opvise en tilstrækkelig dansk holdning, indretning af sit hjem el.lign., for det er i virkeligheden ikke det afgørende. Som det også er blevet sagt her i dag, bliver vi nødt til at acceptere, at indvandrere har nogle andre normer med sig hjemmefra, og det skal vi ikke lave om på. Det, der er vigtigt for os, er, at vore indvandrere kan tale dansk, sådan at de kan være med i den danske demokratiseringsproces og forstår, hvad det er, der sker omkring dem. Derfor er jeg meget enig i og har altså også lagt op til, at vi undersøger, hvordan vi kan lade dansk sprog være, skal vi sige nøglepositionen til dansk indfødsret, og jeg er slet ikke afvisende over for en mindre eksamen, som hr. Dyremose var inde på det.

Til fru Inger Harms, som talte uden for ordførernes rækker, vil jeg bare sige, at jeg faktisk også glæder mig meget til samrådet – det er ikke altid, man gør det – den 28. april 1983. Jeg synes, vi har haft en meget spændende dialog i den forløbne tid, og det har jeg været meget glad for. At vi tilmed hovedsagelig har været enige, kan man så også glæde sig over.

Til hr. Bjørn Elmquist skal jeg sige, at det netop har været mit ønske at lægge problemerne så redeligt op, som jeg var glad for at hr. Bjørn Elmquist havde noteret sig. Jeg synes, som jeg har sagt før, at det er vigtigt, at vi i disse sager er redelige, for hvis vi ikke er redelige, kommer det til at gå ud over de mennesker, som vi i virkeligheden netop vil være redelige over for.

Hr. Bjørn Elmquist spurgte om mandatet fra kontaktudvalget. Dertil skal jeg sige, at det, udvalget har fået i opdrag, er at rådgive regeringen i generelle indvandrerpolitiske spørgsmål, at udvalget skal afgive udtalelse om spørgsmål, der forelægges det, og at udvalget kan afgive erklæringer på eget initiativ. Det kan altså selv tage sager op, som det kan gøre regering og folketing opmærksom på. Hvad angår sammensætningen, har jeg besluttet for det første år – for vi skulle jo starte et eller andet sted – at udvalget skal bestå af en repræsentant for hver af de foreninger, som får tilskud fra indenrigsministeriet, men udvalget har også fået som en af sine første opgaver at finde ud af, om det er den mest hensigtsmæssige måde, for det er

udvalget formentlig bedst til at vurdere, men vi skulle altså starte på én facon.

Hvad angår koncentrationerne, er jeg i øvrigt meget enig med hr. Bjørn Elmquist med hensyn til fortyndingsprincippet; som hr. Bjørn Elmquist kaldte det. Jeg mener altså ikke, koncentrationerne i længden er til gavn for indvandrerne.

Fru Ebba Strange talte om, at det var vigtigt at få impulser udefra, og det vil jeg gerne erklære mig aldeles enig i. Det er altid vigtigt, når vi har debatter, at vi er så nuancerede som muligt, at vi er åbne for påvirkninger udefra. Man kan jo bare spørge, hvad vort danske samfund ville være, hvis vi ikke havde fået de påvirkninger udefra, som vi rent faktisk har. Man kan ikke forestille sig et land, der er en sådan syltekrukke, at det bare lukker skodderne ned ud til omverdenen, og vi danskere kan jo også lide at rejse ud og opleve nye ting, se andre mennesker, se tingene gøres på en anden måde. Derfor er jeg meget enig i, at vi har brug for de impulser, vi kan få fra vore indvandrere.

Fru Ebba Strange sagde, at kommunerne bør oprette særlige indvandrerkontorer, og påstod, at det var noget, jeg skulle have taget afstand fra. Jeg tror nok, fru Ebba Strange har læst redegørelsen lidt for minutiøst, for tankegangen i redegørelsen er netop: det er nok rigtigt, at indvandrerne skal bruge de samme organer, som vi som danskere bruger, men hvis en kommune finder, at der er så specielle problemer, at den gerne vil oprette et lokalt kontaktorgan, synes jeg bestemt, den skal gøre det. Hovedtanken har altså bare været den anden, men da forholdene i kommunerne er forskellige, da indvandrerne er forskellige, og da problemerne er forskellige, har jeg selvfølgelig bestemt intet imod, at man indretter sig, som man lokalt finder det forsvarligt.

Fru Ebba Strange spurgte også, om indenrigsministeriet og jeg personlig ville være villige til – jeg tror, fru Ebba Strange sagde at påtage mig en større opgave i forbindelse med indvandrerne, og også hr. Bernhard Baunsgaard talte om det. Ja, det kan jeg naturligvis intet have imod. Jeg har en meget stor interesse i dette spørgsmål, men det er jo ikke et spørgsmål, hvad indenrigsministeren for nærværende vil, det er også et spørgsmål om en ressortændring for fremtiden. Det er et spørgsmål, som statsministeren tager sig